

بهترین عیدی در زادروز امام یازدهم

بهترین عیدی در زادروز این ذوات مقدس، آشنائی با معارف ایشان است، اعتقاد به این معارف است...

بهترین عیدی در زادروز این ذوات مقدس، آشنائی با معارف ایشان است، اعتقاد به این معارف است، و عمل به احکام و حکمی که از آنها به یاد مانده است و نشر این معارف؛ تا نظام بشود نظام اسلامی، و جامعه بشود جامعه مسلمان. اساس تربیت اسلام و ائمه هدی (علیهم الصلاه و علیهم السلام) به این است که عناصر محوری تربیتی امور حقیقی باشد، نه اعتباری؛ و درونی باشد، نه بیرونی. این تفاوت در تعلیم و تربیت باعث شده است که ذات اقدس إله هدف بعثت را تعلیم کتاب و حکمت و تزکیه بداند.

خیلی ها می گویند: ما اگر آداب اجتماعی را رعایت نکنیم، در جامعه عزیزیم، محترمیم. اینها فوائد بالعرض این کار است، نه فائده بالذات. یک وقت یک کسی درختی می کارد، از میوه درخت بهره ای می برد؛ آنوقت نسیم این درخت، سایه این درخت رهگذر کنار کوی را هم متنعم می کند؛ آنها فوائد بالعرض این درخت است. تعلیم و تربیت باید از راه تفسیر انسان به انسان باشد. تا هم حقیقی باشد، نه اعتباری؛ و هم درونی باشد، نه بیرونی. این دو فصل که تفسیر انسان به انسان چیست، و فرق تفسیر درونی و بیرونی چیست، فرق تفسیر آفاقی و انفسی چیست؛ در فرمایشات ائمه، مخصوصاً امام عسکری (ع) هست.

وجود مبارک امام عسکری (ع) طبق یک بیان نورانی فرمود: مَا اقْبَحَ بِالْمُؤْمِنِ أَنْ تَكُونَ لَهُ رَغْبَةٌ تَذِلُّهُ (1). فرمود: ما یک گرایش هائی داریم، یک علاقه هائی داریم، یک اشتها و میلی هم داریم. این میل های ما گاهی صادق است، گاهی کاذب. همانطوری که عطش گاهی صادق است، گاهی کاذب؛ و تشخیص عطش صادق و کاذب به عهده پزشک معالج است. گاهی صبح؛ گاهی صادق است، گاهی کاذب. تشخیص صبح صادق و کاذب به عهده منجم اختر شناس است؛ رغبت و میل هم گاهی صادق است، گاهی کاذب. تشخیص اش به عهده انسان شناس واقعی است. انسان شناس واقعی همان انسان آفرین واقعی است که خدای سبحان باشد. انبیاء و معصومین (ع) سخنان همان انسان آفرین را می گویند.

ما گاهی به یک غذائی اشتها داریم، و ذائقه ما لذت می برد؛ لکن این لذت، لذت کاذب است. چرا؟ برای اینکه این غذا را که مصرف کردیم، به دستگاه گوارش دادیم، می بینیم آسیب می بینیم، درد شروع می شود. معلوم می شود این لذت، لذت کاذب بود! ما به بعضی از امور رغبت داریم، میل داریم؛ نمی دانیم این میل، میل صادق است یا کاذب! این را طبیب ظاهری متوجه نمی شود؛ این را فطرت شناس می داند، نه معده شناس و روده شناس و طبیعت شناس! فطرت شناس، انسان کامل است. وجود مبارک امام عسکری (ع) فرمود: مَا اقْبَحَ بِالْمُؤْمِنِ أَنْ تَكُونَ لَهُ رَغْبَةٌ تَذِلُّهُ. چقدر ناشایست است انسان به چیزی علاقه داشته باشد که باعث ذلت اوست. فرمود: مبادا شما به چیزی رغبت داشته باشید که این با عزت شما سازگار نیست!

این تفسیر انسان به انسان است. وجود مبارک امام عسکری فرمود: آن رغبتی که باعث ذلت انسان است، به دنبال آن رغبت نروید. مؤمن به سراغ آن گرایش و میل و آن خواستنی که ذلت او را به همراه دارد، نمی رود. ذلت مؤمن به چیست؟ ذلت مؤمن به این است که پیش کسی مثل خودش سر خم نکند، پیش غیر خدا سر خم نکند، به غیر خدا محتاج باشد، نیازی به غیر خدا داشته باشد؛ این «#ذلت است. فرمود: شما عزیزید. این عزت گرانهاست، این را با هر گرایی از دست ندهید. بر فرض به آن مقام رسیدید؛ گرفتن صید تو شد آهوی مُشک، به تعبیر خواجه نصیر. ولی مکافات سگ و سگبان نیرزد!

اختصاص «#عزت به خدای سبحان، پیامبر (ص) و مؤمنان

حالا راه ذلت زدائی چیست؟ عزت کجاست؟ ما می خواهیم عزیز باشیم. «#عزیز» نه یعنی تفاخر کننده! و گرنه آن عزت کاذب است، می شود تکاثر. عزیز از سنخ کوثر است، نه تکاثر. کسی فخر فروشی نمی کند، ولی در چشم دیگران خیلی گرانهاست؛ همه با احترام او را نگاه می کنند. او احترام نمی خواهد! بشر به کسی احترام می کند که او احترام نخواهد. پیش یک عده ای این عزیز است، گرمی است. این راهش چیست؟ قرآن کریم فرمود: تنها محور عزت، ذات اقدس إله است؛ الْعِزَّةُ لِلَّهِ جَمِيعًا. بعد هم فرمود: 1 يَتَّبِعُونَ عِندَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا (2)؛ بعد فرمود: اگر کسی بخواهد عزیز بشود، باید بداند غیر از خدا اول انبیاء و ائمه عزیزند، بعد مؤمنان. الْعِزَّةُ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ (3). حالا مؤمن اگر بخواهد عزیز بشود، باید پیش عزیز برود، باید این راه را طی کند. تا به لقای الهی نرسد، تا مقرب عند الله نشود؛ عزیز نمی شود. این راهش چیست؟

اهمیت ویژه دریافت قدرت، علم و معرفت از نزد خدای سبحان

بیان نورانی امام حسن عسکری (ع) این است که: **إِنَّ الْوُصُولَ إِلَى اللَّهِ سَقَرٌ لَا يُدْرَكُ إِلَّا بِامْتِطَاءِ اللَّيْلِ** (4). فرمود: شما می خواهید علم پیدا کنید، پیش خداست؛ قدرت پیدا کنید، پیش خداست. همه کمالات اگر **#171&؛لَدُنِي** باشد، می ماند. **#171&؛لَدُنْ** یعنی نزد؛ علم لدنی، علمی در قبال فقه و اصول و فلسفه و کلام نیست که موضوع خاص داشته باشد، محمول خاص داشته باشد، مبادی خاص داشته باشد... اگر همین علوم را انسان از لدُنْ، یعنی از نزد خدای سبحان فرا بگیرد؛ می شود علم لدنی. یک وقت است یک کسی سالیان متمادی درس می خواند، می شود فقیه این یک فقه عادی دارد. یک وقت است نظیر انبیای الهی، اولیای الهی که از لدُنْ و از نزد ذات اقدس اله این علوم را فرا می گیرند؛ می شود علم لدنی. یک وقت است انسان از این شیرها آب می گیرد؛ اینقدر دست بهش خورده، اینقدر چشم بهش رسیده، اینقدر لوله ها را پشت سر گذاشته تا به ما رسیده! یک وقتی آدم می رود کنار یک چشمه، از خود چشمه بلا واسطه آب می گیرد؛ دیگر دست نخورده است. علم اگر از سرچشمه باشد، می شود لدنی.

راه وصول معارف از نزد خدا در بیان امام عسکری (ع)

اگر هرکسی بخواهد عزّت لدنی، آبروی لدنی، قدرت لدنی، علم لدنی به اندازه خودش پیدا کند، باید برود نزدیک چشمه. این راهش چیست؟ این را وجود مبارک امام عسکری (ع) فرمود: این راه، طولانی است؛ این سفر، سفری طولانی است. **إِنَّ الْوُصُولَ إِلَى اللَّهِ سَقَرٌ** که این بدون مرکب نمی شود؛ مرکبش هم **#171&؛نَماز شب** است. **إِنَّ الْوُصُولَ إِلَى اللَّهِ سَقَرٌ لَا يُدْرَكُ إِلَّا بِامْتِطَاءِ اللَّيْلِ**.

#171&؛ نماز شب، عامل شناسائی گناه و پرهیز آسان از آن

فرمود: نماز شب یک مرکب خوبی است. حُب سوار این مرکب بشوید، بروید. اگر بخواهید عزیز بشوید، و گرامی بشوید، باید از خیلی از چیزها صرف نظر کنید. یک وقت آدم بینی اش بسته باشد؛ وقتی یک سلسله غذاهای به حسب ظاهر شیرین را، شیرینی را، میوه های شیرین را می بیند؛ طمع می کند. اما وقتی شامه اش باز باشد، بوی بد اینها را می شنود؛ اصلاً رغبت ندارد، آنوقت خودش را به زحمت نمی اندازد! دعوا روی میوه های پوسیده نمی کند؛ برای اینکه شامه اش باز است، می داند عاقبت باز ماند این مردار!! برای کسی میوه نشد. این باز بودن شامه، باز بودن بینی، باز بودن باصره، باز بودن سامعه همین است. در قرآن کریم فرمود: یک عده ای چشم شان بسته است، **أَعْيَتْهُمْ فِي غَطَاءٍ عَنْ ذِكْرِي** (5).

حُب اگر کسی یک بوی غذای خوبی به مشامش برسد، اما چشمش بسته باشد؛ نداند که این آلوده است، نبیند آلوده است؛ حُب هوس می کند! این نماز شب آدم را سمیع می کند، آدم را بصیر می کند، شامه باز به آدم می دهد. حالا آن مراحل عالیّه اش مخصوص انبیاء و اولیاء است، اما مراحل ابتدائی که مشکل ما حل بشود که به ما می رسد که! وجود مبارک یعقوب (سلام الله علیه) به فاصله 80 فرسخ، با جمله اسمیه، با تأکید **#171&؛ إِنَّ** فرمود: من بوی یوسف و پیرهن می شنوم. **إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُقَيِّدُونُ** (6). ما حالا فاصله 80 فرسخ لازم نیست، همین 8 سانتی که بالأخره بفهمیم این آقا که این زیر میزی را به ما داده، این بد بوست؛ این را که می توانیم بفهمیم که! این رانت خواری، این رشوه خواری، این است. حُب این را امام عسکری فرمود: جلوی پیش را بگیرید دیگر! خیلی آسان است.

اینکه ما به دام می افتیم، برای اینکه این شامه بسته است، نمی دانیم این بد بوست. حُب وقتی شامه باز باشد، به آسانی می گذریم؛ خیلی آسان است. فرمود: **أَمَّا مَنْ أَعْطَى وَ اتَّقَى. وَ صَدَّقَ بِالْحُسْنَى. فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَى** (7). خیلی به آسانی از این مردار می گذرد. و آبروی خودش را حفظ می کند، آبروی خانواده اش را حفظ می کند؛ عمری، 70 - 80 سال آبرومندانه او و خانواده های او، فرزندان او، ندیده های او و تبیره های او هم محترمانه زندگی می کنند. وجود مبارک امام عسکری فرمود: بدون **#171&؛ نماز شب** « این سفر سخت است. **إِنَّ الْوُصُولَ إِلَى اللَّهِ سَقَرٌ لَا يُدْرَكُ إِلَّا بِامْتِطَاءِ اللَّيْلِ**. مطیه، مرکب، راهوار، خوب. انسان سحر بر می خیزد، با خدایش گفتگو می کند، خودش را به او می سپرد، از لغزش ها به برکت او مصون می ماند؛ نه بیراهه می رود، نه راه کسی را می بندد.

لذاذ مؤمنان در زندگی دنیوی؛ و فاصله آن با لذاذ حیوانی

کسانی که این راه را طی می کنند، به قدری از زندگی لذّت می برند که هیچ کسی به اندازه آنها لذّت نمی برد. شما می بینید بهترین و پاک ترین و گوارا ترین غذاهای روی زمین مال حیوانات است! آن ماهی هائی که در آب های زلال سیبری تربیت می شود که اینجاها پیدا نمی شود، آن را گرگ و گراز دارد می خورد! این آهوهای که در اثر دوندگی و خوردن علف های خوب و تنفس در هوای آزاد، گوشت های لذیذ دارند؛ نصیب گرگ و گراز می شود! این گوشت های عادی نصیب ماها می شود. بهترین غذاها را آنها دارند می خورند. اگر انسان با خوردن و از کام بخواهد به جائی برسد، آنها به جائی می رسند. مگر آن ماهی های هوای خنک که زلال، آب زلال؛ اینجاها پیدا می شود! یا آن آهوها اینجا پیدا می شود؟! آن تیهوها اینجا پیدا می شود؟! این خوراک آنهاست.

حُب ما برای چی بخواهیم جهنم برویم؟ الآن وقت ساختن است عزیزان! فرمود: سوار شو تا آنها که پیاده رو اند به شما نرسند؛ لا **يُدْرَكُ إِلَّا بِامْتِطَاءِ اللَّيْلِ**. وقتی آدم مطیه داشت، مرکب داشت، سواره رفت؛ کسی به دنبال او نمی تواند بیاید! دستش از این راشی ها

و رانت ده ها؛ آنها دست شان بهش نمی رسد! الآن وقت ساختن است. بنابراین، همه اینها ملاحظه بفرمائید تفسیر انسان به انسان است؛ نه به امور بیرونی، که به امور درونی؛ نه به امور اعتباری، که به امور حقیقی. این کارها مال اهل بیت عموماً، و وجود مبارک امام حسن عسکری (علیه و علی سائر اهل البيت آلاف التحية و الثناء) خصوصاً است.

پی نوشت ها:

(1) بحار الأنوار / جلد 75 / صفحة 374 - مَواعِظُ أَبِي مُحَمَّدٍ الْعَسْكَرِيِّ (ع) (2) سورة نساء / آية 139 (3) سورة منافقون / آية 8 - با تلخیص (4) بحار الأنوار / جلد 75 / صفحة 380 - مَواعِظُ أَبِي مُحَمَّدٍ الْعَسْكَرِيِّ (ع) (5) سورة كهف / آية 101 (6) سورة يوسف / آية 94 (7) سورة لیل / آیات 5 تا 7

/